

hvad der alt er yttret i Realiteten, skal jeg blot fremhæve, at det ved et saadant Lovforslag som det nærværende er af megen Betydning, at det almindelige Anlæg for Loven heelt igjennem strengt fastholdes. Enhver, der med nogen Opmærksomhed gjennemlæser Udkastet, maatte det paastaaer jeg, selv om han ikke havde vidst det, da han gjennemlæste den gamle, ulykkelige § 79, have sagt sig selv, det er en forunderlig Paragraph. (Se h. m. n.: Ganste vist!). Jeg er overbevist derom, og jeg hører det nu bekræftet af min ærede Sidemand tilhøre, at selv om En ikke kjendte denne Paragraphs Historie, maatte han, naar han blot havde et nogenlunde fiint Dre, ved at høre den oplæse, strax sige: Den passer ikke, der er noget Disharmonisk ved denne Paragraph. Dette er tydeligt for den, der nogie har fulgt den hele Lov, at Paragraphen falder ud af Rammen. Den Omstændighed, at den optager som selvstændig Forbrydelse, hvad der rettelig rammes efter de almindelige Lovregler om Forsøg og Meddeeltighed, den Omstændighed, at den dernæst indstuder et Bud, der skal gjøre Noget til Strafbart, som skeer i eller har Hensyn til Udlandet, istædtfor at give sin Straffebestemmelse væsentlig i Forhold til, hvad der skeer i Udlandet, hvoraf da vil følge, at hvis der skeer Noget, der indeholder en Overtrædelse af disse Capitler om Forræderi i Udlandet, bliver Gjerningsmanden ligesuldt ramt paa Grund af Paragrapherne i den almindelige Deels første Capitel, dette og meget Mere viser klart, at her kun er en Stemningsparagraph, det er en Stemningsparagraph fra Sommeren 1863. Jeg har saaledes tilstrækkelig paapeget, hvorfor der ved denne Paragraph maatte opstaae en Tvivl hos Enhver, der opmærksomt havde fulgt Lovarbejdet. Og Visteligheden bekræfter tilstrækkeligt denne Tvivl. Begge Commissioner havde siddet i 13 Aar, og ingen af Medlemmerne havde endogsaa blot tænkt paa at foreslaae en saadan Paragraph. Dette synes mig at være et afgjørende Vidnesbyrd om, at den er usornøden. At der heller ikke ved Affattelsen er anvendt den Omhu, som ellers er udvist ved dette Lovarbejde, det vil Enhver, der læser lidt skarpt, strax see; Paragraphens Ord ville medføre, at den, der er optraadt i Ud-

landet i en Forsamling og har talt imod Resolutioner, der ere skjendtlige imod den danske Staaet — og vi have jo seet, at enkelte Danske i Udlandet have havt Mod til at træde op mod Resolutioner i saadanne stormende Forsamlinger — vil kunne rammes af Loven. Man vil sige, at Domstolene ikke ville anvende Straf i saa Fald; men man skal ikke vedtage Love, hvis Ord nødvendigt maa bortfortolkes. Ordene omfatte dette ligesvem, allerede dette vidner om, at denne Lovbestemmelse er kommen ind, uden at der er anvendt den fornødne Kritik derpaa. Om den Skjendsgjerning, at Bestemmelsen er bleven sat ind af den sidste Commission i det sidste Dieblit, skal jeg ikke her udtale mig videre; at den ærede Ordfører har havt Deel dertil er i alt Fald Noget, der tidt nok er blevet forekastet ham. Det var maastee alt dengang en Feil, det er menneskeligt at feile, men det er i al Fald hæderligt at rette sine Feil. Nu vil man maastee sige: Er der ikke Andet at indvende, imod denne Paragraphs Indhold, end at den er unødvendig, at den er uformelig? Jeg svarer først, at det allerede er afgjørende for mig. Men jeg finder den og forkastelig fra et almindeligt politisk Standpunkt; jeg misbilliger, at man saaledes vil improvisere nye Straffebestemmelser paa et Omraade, som der meget farligt, hvor man skal gaae varsomt frem, Straffebestemmelser, som vi ikke have kjendt tidligere, som ingen Rod have i vor hidtilgjældende Lovgivning, navnlig ikke i Presseloven af Bde: Januar 1851.

Hvad der i saa Henseende bør være strafbart, vil kunne finde sin Straf efter de forskjellige øvrige Straffebestemmelser i denne Straffelov, og jeg seer ikke den allerminste Grund til i den at optage en saadan ny Forskrift; ja, jeg vil sige mere; jeg vil sige ligesvem, at jeg efter min hele Betragtning af Sagen netop som Rigsdagsmand maa finde det usøreneligt med min Pligt at give det danske Folk det Skudsmaal, som vilde ligge i, at en saadan Bestemmelse optoges. Det er netop det Ulykkelige ved den Art Forskrifter, der have et uudstøtteligt Veiligheds-Præg, der ligger i dem en Anklage. Naar man ikke har kjendt en saadan Bestemmelse før, naar man pludselig kommer med den, saa maa